

S'HA TRENCAT LA PROCESSÓ

El Corpus del meu record era un espectacle que es feia mirar. Hi ballaven els gegants. Els carrers feien olor. En cap altra ocasió no podíem caminar sobre flors tres hores seguides. Tothom anava mudat i a pas de processó. Els cors de bugaderes treien el ventre de penes. La banda tocava una peça que semblava sempre la mateixa i de tant en tant avisava amb un cop de bombo que s'havia de preparar l'encens: teníem al davant les torretes florides del veïnat i una taula coberta amb el millor domàs -vermell- i unes tovalles amb puntes al coixí. La custòdia hi descansava. Genuflexió, tantum ergo i corredisses dels arregladors. Perquè a vegades la processó es trencava i això sempre era culpa dels arregladors.

Més de quatre processons les esbaldia un espetec de pluja. Els escolans s'arremangaven la sotana i arrencaven a córrer. Els capellans es recollien la capa, apretaven el pas i tàlem i custòdia arribaven de gairell a l'església pel camí més curt: "Llàstima de pluja que ens ha deslluït la processó" Aquella tarda ningú ja no sabia què fer. I és que la festa de Corpus la gent se l'havia feta seva. Era cosa del poble. Fins els del cafè se la miraven de reüll des de dins de les ventalles. I no cal dir que els de l'olla hi eren tots: tots els capellans i fins i tot els frares, les escolanies (ganfarons, creu alçada i els ciris que sempre s'apagaven) i endavant les atxes de totes les cofradies, les associacions amb bandera i cordonistes i la raïmada dels nens i nenes de la primera comunió - degudament separats - amb llliris i ciris: "No et taquis el vestit. No li cremis el vel".

Arribàvem a casa baldats. Els baixos dels vestits plens de coloraines i -si hi havia hagut sort- amb un grapat de clavells encesos a la mà com a record per a tot l'any.

Com totes les coses belles, això no podia durar. En fer-nos grans -les persones, els pobles, l'església- vàrem posar-nos "seriosos" i d'aquella festa no en vàrem saber aprofitar res. Al cove!. Donem-ho per bo.

I ara, què?

Ara sí que s'ha ben trencat la processó. No veig ben clar si l'ha esbaldida el mal temps o és culpa dels arregladors (capellans i bisbes).

Avui tot ho volem per-so-na-li-ta-dor. Això d'anar al rengle ha caigut en desgràcia entre nosaltres com si els que fan manifestacions fossin per això mateix una corrua de nyèbits inexpressius.

Avui per avui, cap celebració cristiana no té poder de convocatòria per a tota la comunitat, ni Corpus ni la mateixa Vetlla Pasqual. I això vol dir que amb la bugada hem perdut un llençol.

Diumenge a la tarda vàrem ser una minoria a la pregària d'acció de gràcies que havíem convocat. Molts cristians -Corpus i Diumenge, dos pardals amb un sol tret- es varen acontentar amb la Missa del matí. El cor no els va dir de tornar a la tarda, per més Corpus que fos.

Jo pensava: aquí hi falten tots els nens cristians: els de la primera comunió, els dels cursos de catequesi, els de la Missa familiar. Hi falten els joves confirmats i els dels grups de reflexió. Hi falten els caps i els monitors dels esplais, els adults dels diversos grups que fan pregària i molts dels que presten serveis cristians. Els equips de matrimonis, molts dels que tenen alguna responsabilitat en